

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Al capvespre de la vida

S'apropa el mes de novembre i el seu inici està marcat per la celebració de dues jornades molt significatives, la solemnitat de Tots Sants i la commemoració dels Fidels Difunts. Ens ajuden a contemplar i aprofundir en el misteri de la comunió dels sants, a recordar la vocació universal a la santedat i a elevar la nostra pregària pels fidels difunts a la llum de la paraula de Déu i amb l'esperança que un dia ens reunirem amb ells a la casa del Pare i fruïrem per sempre de la pau i l'amor.

Quin sentit té avui dia la celebració de tots els sants? Es tracta de contemplar l'exemple de la seva vida i revifar en nosaltres el desig de respondre a la crida a la perfecció que també hem rebut, i de col·laborar des de la nostra petitesa a la reforma de l'Església i del món. Aquesta és la vocació de tots que no està reservada a uns quants privilegiats, sinó que és universal. I ¿com s'arriba a la santedat, quin és el mètode, el camí? Certament, no cal fruit d'un carisma extraordinari, ni posseir qualitats excepcionals, ni dur a terme proeses de gran heroïtat. L'essencial és estimar Déu i els altres, donar la vida com el gra de blat que mor a ell mateix i fructifica en una espiga plena de nous grans. El principal és omplir la vida d'amor, de senzillesa, de servei, de pau, viure l'esperit i la lletra de les Benaurances.

Les celebracions d'aquests dies són també una invitació a reflexionar sobre la vida, sobre el seu sentit i sobre la seva fi. Una característica del nostre temps és l'obsessió per l'eterna joventut i el desig irrefrenable d'allargar l'existència. Però per més mitjans i tècniques que es descobreixin amb la finalitat de prolongar la vida humana, per força arribarà un moment que la

nostra etapa aquí a la terra tocarà a la seva fi. No hauríem de preocupar-nos tant per afegir anys, sinó per afegir vida als anys. I ¿en què consisteix aquesta vida que hem d'afegir als anys? Aquesta vida, en definitiva és la vida eterna, és el coneixement de l'únic Déu veritable i de Jesucrist (cf. Jn 17,3), és la vida que ja comencem aquí a la terra quan obrim el cor al misteri de Déu, quan acollim i vivim el misteri pasqual.

Tot ésser humà cerca la felicitat a la seva manera i pels camins que considera més convenients. En el fons, està cercant Déu, perquè només en Déu pot saciar la seva set de transcendència, només en Ell pot trobar la veritat, el bé, la felicitat i el repòs que anhela el seu cor. El Concili Vaticà II ho assenyalava amb claredat: «La raó més alta de la dignitat humana consisteix en la vocació de l'home a la comunió amb Déu. Des del naixement l'home és invitat al dià-

leg amb Déu: no existeix sinó perquè, creat per Déu per amor, és conservat sempre per amor, i no viu plenament segons la veritat si no reconeix lliurement aquest amor i es dona al seu creador» (GS 19,1). D'aquest amor i d'aquesta veritat en serem examinats el capvespre de la vida.

Tal com ens ho recorda sant Agustí, el nostre pas pel món no és un fi en ell mateix, és més aviat un trànsit efímer abans d'arribar al veritable destí: la ciutat celestial. El temps viscut es va restant de la vida, que va minvant poc a poc. Per això, des de l'instant en que comencem a existir en aquest cos mortal, ja mai més deixem de tendir cap a la mort, cap al traspàs a la vida definitiva. Mentrestant no perdem el costum de visitar els llocs on reposen els nostres familiars i amics difunts. Que no falti una oració pel seu repòs etern i pel repòs etern d'aquells difunts dels que potser ningú se'n recorda.

ENTREVISTA

D'anglicanes a catòliques

M. WINSOME DURRANT

La comunitat Sisters of the Blessed Virgin Mary Kingstanding, de Birmingham (Anglaterra), va sentir la necessitat de deixar l'Església anglicana per passar a l'Església catòlica. Va ser després d'una reunió capitular, en la que van acordar acollir-se a la via que va facilitar el papa Benet XVI de convidar els anglicans que volien entrar a l'Església catòlica amb una comunió plena. «Va ser una gràcia de l'Esperit Sant», assegura la M. Winsome Durrant, superiora d'aquesta comunitat de monges benedictines.

Què suposa aquest canvi?

Abans érem protestants. No estàvem en comunió amb Roma, sinó sota l'arquebisbe de Canterbury. Ara som plenament catòliques. Estem convençudes que és el lloc on hauríem d'haver estat sempre i creiem que estem en plena comunió amb tota l'Església.

Què canvia, de ser monja anglicana a monja catòlica?

Abans, com a anglicanes, celebràvem l'ofici de la comunió, però aquesta celebració no era una missa. I ara no tenim cap dubte que a l'altar hi ha el veritable cos i la sang de Nostre Senyor Jesucrist; que som plenament catòliques. El nostre líder és el Papa: aquesta és la diferència.

Què representa sant Benet per a vosaltres?

Sant Benet és el nostre veritable pare. Tot allò que sentim com a catòliques és gràcies a formar part de la família benedictina; i com a família em sento molt propera als meus germans i germanes, fins i tot amb aquells que no ens havíem trobat mai. Ens considerem part d'una estimada, gran, àmplia, diversa i genuïna família que comparteix la mateixa Regla de Sant Benet, els mateixos valors, el mateix estil de vida, la mateixa espiritualitat.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Sé que hi sou, Senyor!

És universitari. Té vint anys, fets de fa poc. Viu una sèrie de problemes que l'angoixen. Fa esforços per seguir l'Evangeli, per seguir Jesús. Li sembla que no se n'acaba de sortir. Se sent aclaparat pels seus problemes. Considera que no avança prou. Ahora sap, des que era infant, que Déu és ben a prop seu malgrat les dificultats, les foscores, els propis impediments i els que venen de fora. En alguns moments ha experimentat aquesta proximitat. Ara... «Senyor, Déu, salvador meu. / Que arribi fins a tu la meua súplica, / escolta el meu plany. // M'has enfonsat al gorg pregon, / a la foscor dels abismes. / El teu rigor pesa damunt meu, / m'aclaparen les teves onades. // Jo et crido auxili, Senyor, / cada matí arriba la meua súplica. // Senyor, per què m'abandones i m'amagues la teua mirada?» (Sl 88 [87],2-3.7-8.14-15).

És fidel a la pregària diària, els pares l'hi iniciaren i ell procura ser-hi fidel. Ara, en aquest estat d'ànim, li costa una mica més; procura, però, no deixar-la. Ho ha parlat amb un sacerdot amic amb qui conversa periòdicament i que l'acompanya espiritualment. Avui, també

ha aprofitat la trobada per rebre el sacrament del perdó. Un cop a casa, ha escrit: «Senyor tinc plena confiança en vós en aquests moments, la meua ànima vol viure per vós i pels germans. Us vull lloar per sempre, vull que la meua vida sigui una vida coherent. Ho vull Senyor! Ara i sempre! Per això soc aquí perquè, malgrat el combat intern, vull ser fort i constant, vivint en el vostre amor. Si no us sento, sé que hi sou present. Si no tinc ganes de lloar-vos o de parlar-vos, faré silenci, però hi seré, perquè sé que vós mai us aparteu dels vostres fills. Amén.»

El dia ha estat intens. Arribada la nit, abans d'anar a dormir, ha tornat a llegir el text i a fer-ne nova pregària. Sap, perquè així ho viu, que avui Déu ha tornat a passar per la seva vida, com tantes altres vegades. «Sé que hi sou —ha tornat a dir amb agraïment—, especialment en aquests moments difícils. Feu, Pare, que em posi confiadament a les vostres mans, disposat a treballar perquè la meua vida sigui, cada dia, més evangèlica». «M'adormo en pau i reposo, perquè només tu, Senyor, em fas viure segur» (Sl 4,9).

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Francisco dice a los jóvenes: «¡Nos hacen falta!»

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

«Les escribo con cariño», manifiesta el Papa a los jóvenes al inicio de la exhortación apostólica *Christus Vivit*. Francisco les explica que se trata de «una carta que recuerda algunas convicciones de nuestra fe»; de una exhortación que «alienta a crecer en la santidad» y a acrecentar «el compromiso con la propia vocación». Les informa de que, al mismo tiempo, se dirige a todo el Pueblo de Dios, «porque la reflexión sobre los jóvenes y para los jóvenes nos convoca y nos estimula a todos» (CV, 3).

En las últimas líneas de la larga y entusiasmante carta, el Santo Padre les hace una confidencia: «Queridos jóvenes, seré feliz viéndolos correr más rápido que los lentos y temerosos». Y al manifestarles su deseo, les vuelve a anunciar el bien que supondrá para todo el Pueblo de Dios: «La Iglesia necesita su entusiasmo, sus intuiciones, su fe. ¡Nos hacen falta!». Con sencillez y humildad, y

hasta con gracia, añade: «Y cuando lleguen donde nosotros todavía no hemos llegado, tengan paciencia para esperarlos». Son, pues, para todos nosotros las palabras del Papa: «Corran atraídos por ese Rostro tan amado, que adoramos en la Sagrada Eucaristía y reconocemos en la carne del hermano sufriente. El Espíritu Santo los empuje en esta carrera hacia adelante» (CV, 299).

Que Santa María Virgen nos acompañe para «buscar al Señor, guardar su Palabra, tratar de responderle con la propia vida, crecer en las virtudes». Que nuestra Madre nos ayude a crecer en felicidad y en santidad, a mantener la conexión con su Hijo. Como dice el Papa a los jóvenes: «Eso significa que Jesús nos ayude a no cortar el diálogo, a escucharlo, a contarle tus cosas, y cuando no sepas con claridad qué tendrías que hacer, preguntarle: Jesús, ¿qué harías tú en mi lugar?» (CV, 158).

Lectures de la missa diària i santoral

28. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols. Sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. ■ Dimarts [Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387). Santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prevere salesià.

30. ■ Dimecres [Rm 8,26-30 / Sl 12 / Lc 13,22-30]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dijous [Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

1. □ † Divendres [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Dissabte [Leccionari «de difunts». Per exemple: Jb 19,1.23-27a / Sl 22 / Fl 3,20-21 / Jn 14,1-6]. Comemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ † Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Sv 11,23-12,2 / Sl 144 / 2Te 1,11-2,2 / Lc 19,1-10]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima. Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indo-xina (1861), nat a Sant Fel·liu Sasserra (Lluçanès). Els innumbrables màrtirs de Saragossa; santa Sílvia, mare de Gregori el Gran; sant Malaquies (1094-1148), bisbe d'Armagh.

Intencions del Sant Pare per al mes de novembre

Perquè en el Pròxim Orient, on els diferents components religiosos comparteixen el mateix espai de vida, neixi un esperit de diàleg, de trobada i de reconciliació.

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

(Sir 35,12-14.16-18)

El Senyor fa justícia, no té miraments amb el prestigi dels homes, no es deixa influir per ningú en perjudici dels pobres; escolta la pregària dels oprimits, no es fa sord al clam dels orfes ni al plany insistent de les viudes. El Senyor rep benèvolament els qui l'honoren, el clam d'aquests homes arriba al cel, el crit d'auxili dels desvalguts penetra més enllà dels núvols, i ells no es consolen fins que arriba a terme, no desisteixen mentre l'Altíssim no intervingui per fer justícia a favor dels innocents. El Senyor no s'entretindrà, no tardarà a sortir a favor d'ells.

Salm responsorial (33)R. *Quan els pobres invoquen el Senyor, ell els escolta.*

Beneiré el Senyor en tot moment, / tindrè sempre als llavis la seva lloança. / La meua ànima es gloria en el Senyor; / se n'alegraran els humils quan ho sentin. R.

Els ulls del Senyor vetllen pels justos, / escolta quan criden auxili. / Així que criden, el Senyor els escolta / i els treu de tots els perills. R.

El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, / salva els homes que se senten desfets. / El Senyor rescata de la mort els seus servents, / i no acusarà els qui es refugien en ell. R.

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 4,6-8.16-18)

Estimat, pel que fa a mi, la meua vida ja és oferta com una libació vessada sobre l'altar. Ja m'ha arribat el moment de desfer les amarres i deixar el port. Després de lluitar en aquest noble combat i acabada la cursa em mantinc fidel. I ara ja tinc reservada la corona que m'he guanyat. El Senyor, jutge justíssim, me la donarà quan serà el dia, i no tan sols a mi, sinó a tots els qui enyoren la seva manifestació.

Durant la meua primera defensa davant el tribunal no es presentà ningú a fer-me costat; tothom m'abandonà. Que Déu els ho perdoni. Però el Senyor m'assistia i em donà forces perquè acabés de proclamar el missatge de l'evangeli, i poguessin escoltar-lo tots els pagans. I Déu m'ha salvat de la gola del lleó. El Senyor em salvarà de tots els qui em volen perjudicar i em guardarà per al seu Regne celestial. A ell sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 18,9-14)

En aquell temps, Jesús digué aquesta paràbola a uns que es refiaven que eren justos, i tenien per nosaltres a tots els altres: «Dos homes pujaren al temple a pregar: un era fariseu i l'altre cobrador d'impostos. El fariseu, dret, pregava així en el seu interior: "Déu meu, us dono gràcies perquè no soc com els altres homes: lladres, injustos, adúlter, ni soc tampoc com aquest cobrador d'impostos. De juno dos dies cada setmana i us dono la desena part de tots els meus ingressos." Però el cobrador d'impostos, que s'havia quedat un tros lluny, ni gosava aixecar els ulls al cel, sinó que es donava cops al pit i deia: "Déu meu, sigueu-me propici, que soc un pecador". Us asseguro que aquest tornà perdonat a casa seva, i l'altre no; perquè tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.»

Lectura del libro del Eclesiástico

(Eclo 35,12-14.16-19a)

El Señor es juez, y para él no cuenta el prestigio de las personas. Para él no hay acepción de personas en perjuicio del pobre, sino que escucha la oración del oprimido. No desdeña la súplica del huérfano, ni a la viuda cuando se desahoga en su lamento. Quien sirve de buena gana, es bien aceptado, y su plegaria sube hasta las nubes. La oración del humilde atraviesa las nubes, y no se detiene hasta que alcanza su destino. No desiste hasta que el Altísimo lo atiende, juzga a los justos y les hace justicia. El Señor no tardará.

Salmo responsorial (33)R. *El afligido invocó al Señor, él lo escuchó.*

Bendigo al Señor en todo momento, / su alabanza está siempre en mi boca; / mi alma se gloria en el Señor: / que los humildes lo escuchen y se alegren. R.

El Señor se enfrenta con los malhechores, / para borrar de la tierra su memoria. / Cuando uno grita, el Señor lo escucha / y lo libra de sus angustias. R.

El Señor está cerca de los atribulados, / salva a los abatidos. / El Señor redime a sus siervos, / no será castigado quien se acoge a él. R.

Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 4,6-8.16-18)

Querido hermano:

Yo estoy a punto de ser derramado en libación y el momento de mi partida es inminente.

He combatido el noble combate, he acabado la carrera, he conservado la fe. Por lo demás, me está reservada la corona de la justicia, que el Señor, juez justo, me dará en aquel día; y no sólo a mí, sino también a todos los que hayan aguantado con amor su manifestación.

En mi primera defensa, nadie estuvo a mi lado, sino que todos me abandonaron. ¡No les sea tenido en cuenta! Mas el Señor estuvo a mi lado y me dio fuerzas para que, a través de mí, se proclamara plenamente el mensaje y lo oyeran todas las naciones. Y fui librado de la boca del león.

El Señor me librará de toda obra mala y me salvará llevándome a su reino celestial. A él la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 18,9-14)

En aquel tiempo, Jesús dijo esta parábola a algunos que se confiaban en sí mismos, por considerarse justos y despreciaban a los demás:

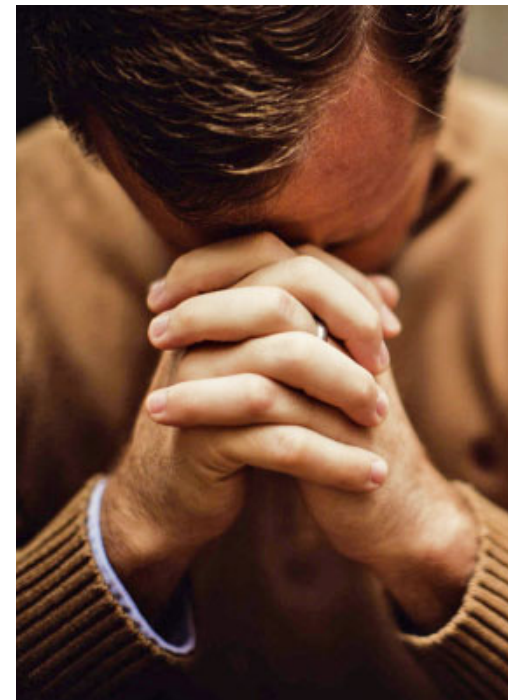
«Dos hombres subieron al templo a orar. Uno era fariseo; el otro, publicano. El fariseo, erguido, oraba así en su interior: "¡Oh Dios!, te doy gracias porque no soy como los demás hombres: ladrones, injustos, adúlteros; ni tampoco como ese publicano. Ayuno dos veces por semana y pago el diezmo de todo lo que tengo".

El publicano, en cambio, quedándose atrás, no se atrevía ni a levantar los ojos al cielo, sino que se golpeaba el pecho diciendo: "¡Oh Dios!, ten compasión de este pecador".

Os digo que este bajó a su casa justificado, y aquel no. Porque todo el que se enaltece será humillado, y el que se humilla será enaltecido.»

Fariseu i publicà: una distinció tan clara?

MN. MARCOS ACEITUNO DONOSO

Avui, en el fragment de l'Evangelí que s'ha proclamat hi ha el contrast de la paradoxa: un fariseu, que per definició cerca l'exquísida espiritual, i un publicà que, per definició, cerca l'interès propi amb un ofici d'espòli dels altres. Tornem a insistir: si Lluc és paradoxal en les seves paràboles és perquè Crist també ho era. Lluc va ser el fidel intèrpret de Crist. On rau la clau de volta d'aquest fragment? En què no ens hem de confiar només d'elements externs per judicar els altres, ni religiosament i en cap altre àmbit.

De fet, Jesucrist ja va asseverar que no hem de judicar ningú, perquè només és prerrogativa divina. Sant Joan dirà que Jesús té aquesta capacitat per atorgament del Pare, perquè ha ressuscitat d'entre els morts i pot conferir vida. Doncs bé, si Ell que pot judicar tothom en l'univers no ho va fer, ¿per què nosaltres —o almenys aquest que us escric—, que som servents inútils del Senyor i ineptes, ens dediquem a posar etiquetes religioses amb tanta facilitat? Desempalleguem-nos d'aquest hàbit.

El pulmó oriental de l'Església universal ha plasmat aquest sentiment religiós d'absolut, d'anorreament i d'humiliació, sentits i verços, enfront la naturalesa divina de Crist, amb la «pregària del cor», la qual ressona en la pregària del publicà contrit de l'Evangelí d'avui: «Senyor Jesús, Crist, Fill de Déu, tingueu pietat de mi, pecador». Excel·lent pregària, ungida de teologia i mística, d'humanitat i realisme antropològic. ¿Com resumir més el que ja es diu amb paraules tan encertades? I recordem el premi espiritual que acompanya aquesta súplica: Baixar al nostre entorn *justificats*, és a dir, «esdevinguts amics i amigues de Déu.»

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 27, a les 12 h. Missa de cloenda de les VIII Jornades Transmet! a la Catedral.

Dilluns 28, a les 11 h. Formació de preveres joves. / **A les 21.30 h,** sessió d'estudi d'economia a la parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Dimarts 29, a les 21.30 h. Sessió d'estudi d'economia la parròquia de Sant Pere d'Octavià, a Sant Cugat del Vallès.

Dimecres 30, a les 11 h. Consell d'arxiprestos.

Diumenge 3, a les 12 h. Misa i benedicció de columbaris a la parròquia de Sant Josep de la Llagosta.

Mons. Jean Abdo, Arquebisbe d'Homs (Síria) que pronuncià una conferència sobre la situació dels cristians en aquell territori. L'acte va estar organitzat per Ajuda a l'Església Necessitada.

Cent anys de Darderes a Terrassa. El dissabte 5 d'octubre, Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa a la Catedral amb motiu dels cent anys d'arribada a Terrassa de les Franciscanes Missioneres de la Nativitat de Nostra Senyora (Darderes).

50 aniversari de la germandat Virgen de la Luna a Rubí. El diumenge 6 d'octubre al matí, Mons. Saiz Meneses celebrà l'Eucaristia a Sant Pere de Rubí amb motiu del 50 aniversari de la *Hermandad Virgen de la Luna* a Catalunya. Hi participaren d'altres germandats.

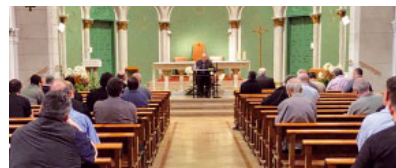

Romeria a Montserrat de l'Arxiprestat de Terrassa. El diumenge 6 d'octubre va tenir lloc la Romeria a Montserrat de l'Arxiprestat de Terrassa. Mons. Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la Missa amb els romeus.

Vespres solemnes a les Dominiques de Sant Cugat del Vallès. El diumenge 6 d'octubre, Mons. Saiz Meneses celebrà les Primeres Vespres de la solemnitat de la Mare de Déu del Roser en el Monestir de Sant Domènec a Sant Cugat del Vallès i pregà en el Mes Missioner Extraordinari.

Recés d'inici de curs. El dilluns 7 d'octubre, Mn. Joan Galtés, Provicari general de l'Arxidiòcesi de Barcelona, va predicar al Centre Borja de Sant Cugat del

Les relíquies de santa Bernadeta visiten Terrassa

El diumenge dia 3 de novembre, a la Catedral del Sant Esperit. Arribada a les 11.45 h; a les 12 h, Missa dominical; a les 13 h, primer torn de vetlla de les relíquies; a les 19 h, Vespres; a les 20 h, Missa dominical.

El dilluns 4 a l'església de Santa Maria d'Egara. A les 11 h, primer torn de vetlla de les relíquies; a les 18 h, Exposició del Santíssim, Adoració i Reserva; a les 18.45 h, trasllat a l'església de Sant Pere.

A l'església de Sant Pere de Terrassa. A les 19 h, Missa solemne presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses; a les 19.45 h, processó de les torxes i res del Sant Rosari; a les 20.30 h, oració i benedicció solemne per part del Sr. Bisbe.

Vallès el recés d'inici de curs per al clergat de la diòcesi.

Notícies

Conferència de l'Arquebisbe d'Homs (Síria). El dimecres 2 d'octubre, la parròquia de Sant Feliu de Sabadell acollí

Agenda

VIII Jornades Transmet! Amb el títol «El primer anunci per la Nova Evangelització». Tenen lloc aquest cap de setmana, el dissabte al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès i el diumenge a la Catedral de Terrassa.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

REMAD MAR ADENTRO

Al atardecer de la vida

Nos acercamos al mes de noviembre, cuyo inicio está marcado por la celebración de dos jornadas muy significativas, la solemnidad de Todos los Santos y la conmemoración de los Fieles Difuntos. Nos ayudan a contemplar y a profundizar en el misterio de la comunión de los santos, a recordar la vocación universal a la santidad y a elevar nuestra oración por los fieles difuntos a la luz de la palabra de Dios y con la esperanza de que un día nos reuniremos con ellos en la casa del Padre y gozaremos para siempre de la paz y del amor.

¿Qué sentido tiene hoy en día la celebración de todos los santos? Se trata de contemplar el ejemplo de su vida y de reavivar en nosotros el deseo de responder a la llamada que también recibimos a la perfección, y de colaborar desde nuestra pequeñez a la reforma de la Iglesia y del mundo. Esta es la vocación de todos, que no está reservada a unos cuan-

tos privilegiados, sino que es universal. ¿Y cómo se llega a la santidad, cuál es el método, el camino? Desde luego, no hace falta gozar de un carisma extraordinario, ni poseer cualidades excepcionales, ni realizar proezas de superhéroe. Lo esencial es amar a Dios y a los demás, dar la vida, como el grano de trigo que muere a sí mismo y fructifica en una espiga repleta de nuevos granos. Lo principal es llenar la vida de amor, de misericordia, de sencillez, de servicio, de paz, vivir el espíritu y la letra de las Bienaventuranzas.

Las celebraciones de estos días son también una invitación a reflexionar sobre la vida, sobre su sentido y sobre su final. Una característica de nuestro tiempo es la obsesión por la eterna juventud y el deseo irrefrenable de alargar la existencia. Pero por más medios y técnicas que se descubran con el fin de prolongar la vida humana, por fuerza llegará un mo-

mento que nuestra etapa aquí en la tierra toque a su fin. No deberíamos preocuparnos tanto por añadir años a la vida, sino por añadir vida a los años. Y ¿en qué consiste esa vida que hemos de añadir a los años? Esa vida, en definitiva, es la vida eterna, es el conocimiento del único Dios verdadero y de Jesucristo (cf. Jn 17,3), es la vida que ya comenzamos aquí en la tierra cuando abrimos el corazón al misterio de Dios, cuando acogemos y vivimos el misterio pascual.

Todo ser humano busca la felicidad a su manera y por los caminos que considera más convenientes. En el fondo, está buscando a Dios, porque sólo en Dios puede apagar su sed de trascendencia, sólo en Él puede encontrar la verdad, el bien, la felicidad y el sosiego que anhela su corazón. El Concilio Vaticano II lo señala con claridad: «La razón más alta de la dignidad humana consiste en la vocación del hombre a la comunión

con Dios. El hombre es invitado al diálogo con Dios desde su nacimiento; pues no existe sino porque, creado por Dios por amor, es conservado siempre por amor; y no vive plenamente según la verdad si no reconoce libremente aquel amor y se entrega a su Creador» (GS 19,1). De ese amor y de esa verdad seremos examinados al atardecer de la vida.

Como nos recuerda san Agustín, nuestro paso por el mundo no es un fin en sí mismo, es más bien un tránsito efímero antes de llegar al verdadero destino: la ciudad celestial. El tiempo vivido se va restando de la vida, que va disminuyendo paulatinamente. Por eso, desde el instante en que comenzamos a existir en este cuerpo mortal, ya nunca más dejemos de tender hacia la muerte, hacia el traspaso a la vida definitiva. Mientras tanto, no perdamos la costumbre de visitar los lugares donde reposan nuestros familiares y amigos difuntos. Que no falte una oración por su eterno descanso y por el eterno descanso de aquellos difuntos de los que quizá nadie se acuerda.